

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7Csp/37/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118223758
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:6118223758.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinou Melníkovou v právnej veci žalobkyne: Š. R., V. XX.XX.XXXX, P. T.E. S. XXX/XX, L. V. B., zast. WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhladke 2, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 794,32 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ň ý zaplatiť žalobcovi sumu 794,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 120,30 eur od 09.02.2018 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 674,02 eur od 31.01.2019 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 16 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa pôvodnou žalobou podanou prostredníctvom právneho zástupcu, ktorá bola pôvodne podaná na upomínací súd dňa 14.02.2018, vedená pod sp.zn. 8Up/93/2018, domáhala vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 590,67 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 69,37 eur od 18.08.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 40,10 eur od 14.10.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.11.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 80,20 eur od 30.11.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.12.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.01.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.02.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.03.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.04.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.05.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.06.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.07.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6,50 % ročne zo sumy 40,10 eur od 02.08.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že medzi účastníkmi došlo dňa 02.10.2008 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300013177, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany žalovaného v prospech žalobcu (ďalej len „Zmluva“). Zmluva je v hrubom rozpore so zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), zákonom č. 250/2007 Z.z.

o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom (ďalej len „Občiansky zákonník“). Odplatou uvedeného spotrebiteľského úveru boli úroky. Úroky boli dojednané vo výške 79,49 % p.a. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska (<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>) boli priemerné úrokové sadzby pri nových úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov v októbri 2008, kedy bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 13,76 %. Úroková sadzba predmetného spotrebiteľského úveru je skoro 6 - násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období. V zmysle rozsudku Krajského súdu Prešov, sp.zn. 17Co/107/2016, zo dňa 23.06.2016, je dojednanie úrokov vo výške odporujúcej dobrým mravom neplatné pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Krajský súd Prešov pritom poukázal vo svojom odôvodnení aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Ďalej uviedol, že ak súd príde k záveru, že dohoda o odplate je platná, spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodov, že v Zmluve nie sú uvedené nižšie uvedené náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo má ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala -napr. rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 08.03.2017). Výslovne uviedol, že v zmluve chýba výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) Zákona). Taktiež konečná splatnosť spotrebiteľského úveru (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) Zákona) v Zmluve nie je uvedená. K náležitosti - neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky podrobnejšie uviedol nasledovne: splátky spotrebiteľského úveru nie sú v Zmluve rozčlenené na splátky istiny, úrokov a poplatkov, čím sa v zmysle konštantnej judikatúry úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyššie uvedený záver je potrebné prijať napriek Rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, nakoľko priamy účinok Smernice nie je možný (nakoľko sa jedná o právne vzťahy horizontálne, teda medzi jednotlivcami) a eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona účinného v čase uzatvárania Zmluvy (teda nepriamy účinok Smernice) nie je možný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade vnútroštátne právo - Zákon, nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. V danom prípade je tu zrejмый konflikt medzi Smernicou a Zákom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátny súd poskytl Smernici priamy účinok. Súď preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho

účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň poukázal na niektoré rozhodnutia súdu: Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 9.11.2016 sp.zn. 21 Co/104/2016, Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2017 sp.zn. 27 Co/136/2017, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.09.2017 sp.zn. 3Co/345/2016, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2017 sp.zn. 7Co/158/2017, Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.07.2017 sp.zn. 7Co/53/2017, Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.05.2017 sp.zn. 23Co/815/2015, Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.08.2017 sp.zn. 15Co/10/2017. Slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii predmetného ustanovenia Zákona a to zákonom č. 279/2017 Z. z. a to tak, že s účinnosťou od 1.5.2018 v ust. § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". Z dôvodovej správy k tejto novele Zákona vyplýva, že dôvody na takúto zmenu Zákona sú nasledovné: „Legislatívno-technická úprava v nadväznosti na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") aj v spojitosti s úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods. 2. Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57 predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Inak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. Veriteľ môže do zmluvy uviesť aj ďalšiu informáciu, napr. odplatu pre daný spotrebiteľský úver.“ Samotný slovenský zákonodarca teda pristúpil k novelizácii sporného ustanovenia, a to výlučne z dôvodu, že toto ustanovenie je v rozpore so Smernicou. Ak samotný zákonodarca ustálil, že Zákon je v rozpore so Smernicou, je teda zrejmé, že eurokonformný výklad Zákona (t.j. nepriamy účinok Smernice) nie je možný, nakoľko výklad Zákona by bol contra legem. K nesprávne uvedenej konečnej splatnosti uviedol nasledovné:

Zmluva v čase jej uzatvárania musela podľa Zákona účinného v čase jej uzatvárania zo Zákona obsahovať vyjadrenie jej konečnej splatnosti.

V zmysle ustálenej judikatúry, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy. Tým vlastne zákon poskytuje primeranú ochranu právam spotrebiteľa pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch, aby tieto neboli neurčité a nezrozumiteľné pre spotrebiteľa, ktorý je slabšou stranou zmluvného vzťahu a jeho znevýhodnené postavenie využíva subjekt, ktorý pripraví zmluvy, bez možnosti ovplyvniť obsah zmluvy, ako aj v tomto prípade. Zásadne tento musí byť vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy, nakoľko by bezpochyby išlo o zložitý a neistý výpočet konečnej splatnosti úveru. Dikcia Zákona vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti úveru bol

vyjadrený určito, jasne, zrozumiteľne. Ako vyplýva zo súdnej praxe, napriek zneniu čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice 2008/48, z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 skutočne vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50). V neposlednom rade je ale potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V zmysle vnútroštátnej právnej úpravy následne termín konečnej splatnosti úveru je obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom jeho absencia v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri písm. f) citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Vyššie uvedené je potvrdené aj súdnou praxou, a to aj po prijatí rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Napr. Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 24.10.2017 sp. zn. 9Co/204/2017, Rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 20.07.2017 sp. zn. 19Co/393/2016, Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 5Co/257/2016.

2. Ďalej poukázal na to, že zmluva bola uzatváraná dvojkrokovou: a) žalobca podpísal žiadosť o uzavretie Zmluvy vo Vranove nad Topľou dňa 30.9.2008 (návrh na uzavretie Zmluvy), a b) žalovaný tento návrh na diaľku, v Bratislave, dňa 2.10.2008 akceptoval, k čomu pripojil svoj podpis a žalobcovi zaslal Oznámenie o schválení úveru (akceptácia návrhu na uzavretie Zmluvy). V žiadosti o poskytnutie úveru nie je konečná splatnosť vyjadrená, je vyjadrená iba v Oznámení veriteľa o schválení úveru. Nakoľko žalobca s týmto nikdy neprejavil písomný súhlas a v zmysle ust. § 4 ods. 1 Zákona bola písomná požiadavka pre náležitosti Zmluvy, z uvedeného dôvodu sa tento údaj nikdy nestal súčasťou Zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva neobsahuje náležitosti uvedené vyššie, v zmysle ust. § 4 ods. 3 Zákona, sa spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ku dňu podanie žaloby žalobca vykonal v súvislosti so Zmluvou úhrady v celkovej výške 1254,45 eur, z čoho splátky istiny predstavovali 663,88 eur a splátky úrokov a poplatkov predstavovali sumu 590,67eur (splátky úrokov a poplatkov ďalej len „Zaplatené Úroky a Poplatky“). Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samotného počiatku Zmluvy, žalobca týmto v súlade s ustanovením § 566 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého "pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak", oznamuje, že všetky svoje platby, ktoré historicky na tento spotrebiteľský úver vykonal, vykonal najprv na splátky istiny a až následne na splátky úrokov a iných poplatkov. Žalobca istinu úveru poskytnutého prostredníctvom Zmluvy splatil dňa 17.08.2010. Žalobca prostredníctvom zástupcu žalovaného v predžalobnej výzve vyzval, aby v lehote 1 pracovného dňa dní od doručenia predžalobnej výzvy vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v uvedenej lehote dlh neuhradil a požadované bezdôvodné obohatenie k dnešnému dňu nevydal.

3. K žalobe boli priložené tieto dôkazy: Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300013177 zo dňa 2.10.2008, kde v bode 6 tejto zmluvy sú uvedené údaje o požadovanom revolvingovom úvere, kde sú uvedené nasledovné údaje: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 20.000,- Sk, splatnosť úveru (počet splátok / splatnosť - deň v mesiaci): 36/20, mesačná splátka vrátane úrokov 1.208,- Sk, zmluvná odmena 23.488,- Sk, predpokladaná RPMN za úver v percentách 79,49 %, ročná úroková sadzba 79,49 %, ročná úroková sadzba revolvingu 72,23 %. V časti 6. tejto zmluvy označenej ako údaje o schválenom revolvingu (nevyplňujte), boli uvedené tieto údaje: poskytnutá čiastka úveru, úverový limit 20.000,- Sk, splatnosť úveru (počet splátok)/ splatnosť - deň v mesiaci 36/20, mesačná splátka vrátane úrokov 1.208,- Sk, zmluvná odmena 23.488,- Sk, RPMN za úver 75,16 %, ročná úroková sadzba úveru 79,49 %, poskytnutá čiastka revolvingu 12.177,- Sk, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 10.815,- Sk, predpokladaná RPMN úveru pri poskytnutí revolvingu 66,45 %.

4. Ďalej bol predložený dôkaz Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 830013177 zo dňa 2.10.2008, ktorá je podpísaná iba žalovaným. V tomto oznámení sú uvedené nasledovné údaje: schválená výška úveru 20.000,- Sk, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška

mesačnej splátky úveru 1.208,- Sk, dátum splatnosti prvej splátky úveru 20.11.2008, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 20.10.2011, periodicita splácania úveru: mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 20. Celková výška úveru 20.000,- Sk, RPMN úveru 75,16 %, schválená výška revolvingu 12.177,- Sk, výška mesačnej splátky úveru o po vykonaní revolvingu 66,40 %, úverový limit 23.488,- Sk, ročná úroková sadzba úveru 79,49 %, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy 2.10.2008.

5. Podľa priloženého splátkového kalendára zo dňa 2.10.2008 žalobkyňa mala vykonávať splátky vo výške 1.208,- Sk od 20.11.2008 do 20.10.2011.

6. Zároveň boli predložené aj doklady o vykonaných úhradách na predmetný úver a to nasledovné úhrady: Dňa 7.4.2010 vo výške 80,20 eur, dňa 17.2.2010 vo výške 40,10 eur, dňa 18.1.2010 vo výške 40,10 eur, dňa 12.2.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 9.1.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 29.11.2010 vo výške 80,20 eur a taktiež aj potvrdenie o prevzatých finančných prostriedkoch, z ktorého vyplýva, že žalovaný potvrdil prevzatie finančných prostriedkov vo výške 91,65 eur dňa 24.6.2010. Ďalšie úhrady boli vykonané nasledovne: dňa 13.10.2010 vo výške 40,10 eur, dňa 17.8.2010 vo výške 80,20 eur, dňa 15.12.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 12.10.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 9.10.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 17.6.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 12.5.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 13.3.2009 vo výške 40,10 eur, dňa 10.12.2008 vo výške 40,10 eur, dňa 21.4.2009 vo výške 40,10 eur.

7. Zároveň bol predložený aj dôkaz a to výzva zástupcu žalobcu adresovaná žalovanému zo dňa 7.2.2018, ktorou žalobca požadoval, aby v lehote do 1 pracovného dňa od doručenia tejto predžalobnej výzvy žalovaný zaplatil sumu 600,57 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške:

6,00% p.a. zo sumy 69,37 EUR od 18.08.2010 do zaplataenia

6,00% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 14.10.2010 do zaplataenia

6,00% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.11.2010 do zaplataenia

6,00% p.a. zo sumy 80,20 EUR od 30.11.2010 do zaplataenia

6,00% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.12.2010 do zaplataenia

6,00% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.02.2011 do zaplataenia

6,00% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.03.2011 do zaplataenia

6,00% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.04.2011 do zaplataenia

6,25% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.05.2011 do zaplataenia

6,25% p.a. zo sumy 90,10 EUR od 02.06.2011 do zaplataenia

6,25% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.07.2011 do zaplataenia

6,50% p.a. zo sumy 40,10 EUR od 02.08.2011 do zaplataenia, a to z dôvodu, ako je uvedené v tejto výzve, že žalobca má zato, že predmetná zmluva je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z.. Predmetný poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a za bezpoplatkový, nakoľko Dohoda o odplate je neplatná. Toto plnenie požadoval si priznať z dôvodu bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania. Podľa priloženej emailovej komunikácie a podľa vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní, táto predsúdna výzva bola doručená žalovanému emailom zo dňa 7.2.2018, ktorá bola zaslaná na oficiálnu stránku spoločnosti žalovaného a to profitcredit@profitcredit.sk <<mailto:profitcredit@profitcredit.sk>>.

8. Podľa priloženého dokladu emailom zo dňa 8.2.2018 žalovaný žalobcovi, resp. jeho právnomu zástupcovi uviedol, že dovoľuje si informovať, že jeho žiadosť o vrátenie bezdôvodného obohatenia bola zaevidovaná a postúpená na príslušné oddelenie na spracovanie.

9. Upomínací súd dňa 20.02.2018 v súlade s pôvodným návrhom žalobcu vydal platobný rozkaz, voči ktorému v zákonom stanovenej lehote podal žalovaný odpor. Žalovaný nesúhlasil s podanou žalobou a to z nasledujúcich dôvodov: Žalobca v žalobe namieta výšku ročnej úrokovej sadzby. Uvádza porovnanie so štatistickými údajmi zverejnenými Národnou bankou Slovenska pre obdobie úvery s lehotou splatnosti od 1 do 5 rokov, zverejnené v čase uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere. V zmluve uvedená výška odplaty je v súlade s právnou úpravou, ktorá v čase uzavretia zmluvy platila. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje zverejnené na internetovom portáli Národnej banky Slovenska za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Tvrdeniam žalobcu odporuje samotná povaha úverovej zmluvy. Podľa ust. § 502 Obchodného zákonníka zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné

prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzkov dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Odplata za spotrebiteľský úver bola výslovne regulovaná zákonodarcom od 01.07.2008. Pre použitie štatistických údajov, na ktoré sa odvoláva žalobca, preto nejestvuje žiadny právny dôvod, nakoľko tieto sú rozhodné pri neexistencii explicitnej právnej úpravy pri zachovaní pravidla dobrých mravov v spotrebiteľských zmluvách. Podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platného a účinného ku dňu 02.10.2008 platilo: Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, 1a) nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Vyplýva z neho: - pre úvery, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa odplata posudzuje podľa odplát bánk (ak nejde o spotrebiteľský úver) - pre úvery, ktoré sú spotrebiteľským úverom, sa odplata posudzuje podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (odkaz v poznámke 1a) je na zákon č. 258/2001 Z.z.). Keďže aj z tvrdení žalobcu vyplýva, že úver na základe zmluvy je spotrebiteľským úverom, platí, že výška odplaty sa posudzuje podľa zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý mal vlastnú, osobitnú, úpravu maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery. Podľa ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády. Podľa ust. § 3 ods. 11 uvedeného zákona, ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením odseku 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa odseku 10, je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý, neplatnosti dovoľá. Podľa ust. § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z. ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru Výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona, a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere (výška úveru, doba splatnosť), bola v zmysle uvedeného 98,44 % (viď webový portál www.finance.gov.sk). Táto právna úprava bola v prípade zmluvy o revolvingovom úvere dodržaná. Maximálna výška odplaty podľa uvedenej úpravy bola 98,44 %, čo znamená že výška odplaty by prípade zmluvy bola dodržaná. Žalobca sa v podanej žalobe odvoláva na zákon č. 258/2001 Z.z. účelovo, pretože ustanovenia § 3 ods. 10 a 11 vôbec nerešpektuje. Z ustanovenia § 3 ods. 11 zákona č. 258/2001 Z.z. vyplýva, že pri nedodržaní maximálnej hranice odplaty prislúcha dlžníkovi námietka relatívnej neplatnosti časti odplaty v rozsahu, v akom odporuje uvedenému zákonu. Z toho je zrejmé, že ide o relatívnu neplatnosť, táto relatívna neplatnosť a jej domáhanie v tomto prípade je nielen neaktuálnou pretože zákonná úprava bola dodržaná, ale súčasne jej uplatňovanie podlieha premlčaniu. Žaloba nebola podaná na súd skôr ako 8.2.2018 preto žalovaný namieta premlčanie uplatneného práva. Ďalej poukázal na to, že žalobca tvrdí, že zmluva o revolvingovom úvere je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. i) a g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tvrdí, že v danej veci neprichádza do úvahy aplikácia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, nakoľko eurokonformný výklad podľa jeho názoru nie je možný predovšetkým z dôvodu, že vnútroštátne právo ide nad rámec smernice a zakotvuje prísnejšie podmienky, následkom čoho by pri pripustení záverov Súdneho dvora EÚ išlo o výklad contra legem. O možnosti zákonodarcu zaviesť prísnejšie podmienky, než určuje smernica Súdny dvor EÚ vyslovil: Bod 9 rozsudku C-42/15 (9) Úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. Takéto obmedzenie by sa však malo uplatňovať len na ustanovenia harmonizované touto smernicou. Ak neexistujú takéto harmonizované ustanovenia, členské štáty by mali mať možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne právne predpisy... Bod 55 Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2012, SC Volksbank România, C 602/10, EU:C:2012:443, body 63 a 64). Z toho je zrejmé, že

vnútroštátna úprava nad rámec smernice nikdy nemohla ísť. A to je potrebné rešpektovať aj v rámci výkladových postupov. Žalobca pri svojich tvrdeniach ďalej nerozlišuje medzi situáciou *contra legem* a *contra verba legem*. Súdny dvor EÚ (§ 110 Konstantinos Adeneler C-212/04, § § 44, 47 Pupino C-105/03) vymedzil hranicu povinnosti eurokonformného výkladu ako hranicu *contra legem*. ňou určil, kedy nepriamy účinok neprichádza do úvahy. Je však dôležité povedať, že *contra legem* nie je totožné s *contra verba legis*. Výklad „*contra verba legis*“ je prístup, kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona, a slová zákona „ustupujú“ do úzadia. Napokon, tento výkladový postup je vlastný aj vnútroštátnemu právu a samotný Ústavný súd SR ho pozná a pripúšťa. Výklad „*contra legem*“ predstavuje popretie účelu zákona. Len tento je nepripustným. a) Pokiaľ ide o samotný výklad náležitosti § 4 ods. 2 písm. g), poukazuje žalovaný na to, že Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, ale aj zmluvnými dojednaniami, tvoriacich jej rubovú časť. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.6 zmluvných dojednaní vo všetkých prípadoch vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Žalobca uvádza, že zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania (ďalej aj ZoSÚ) nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. To však nie je prípad zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. Zároveň žalovaný uplatňuje námietku premlčania voči uplatnenému nároku. Ako žalobca sám uvádza, k preplateniu istiny úveru došlo dňa 17.08.2010, pričom posledná úhrada predmetného úveru bola zrealizovaná dňa 08.08.2011, následkom čoho došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu (viď. výpis z internej evidencie žalobcu a prehľad platieb). 23.8.2011 Klientovi bol zaslaný oznamovací list o ukončení pôžičky vrátane stornovanej blankozmenky a zamestnávateľovi ukončenie zrážok zo mzdy. Žaloba nebola na súd doručená skôr, ako 8.2.2018, čiže zjavne po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Žalovaný týmto namieta premlčanie uplatneného nároku v celom rozsahu.

10. Podľa priloženého dôkazu o maximálnej výške odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 2. štvrtrok 2008, ktoré predložil žalovaný, pre zmluvy uzavreté do 15. novembra 2008 pre spotrebiteľský úver do výšky 50.000,- Sk so splatnosťou od 1 do 5 rokov bola vo výške 98,44 %.

11. V replike zo dňa 12.4.2018 právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalovaný tvrdí, že dojednaná odplata, úroky vo výške EUR 79,49% p.a. boli dojednané platne a vzniesol námietku premlčania dovolania sa relatívnej neplatnosti zo strany žalobkyne. Žalobca však tvrdí, že dojednaná odplata je absolútne neplatná, a to pre jej značný rozpor s dobrými mravmi. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska (<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>) boli priemerné úrokové sadzby pri nových úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov v októbri 2008, kedy bola Zmluva uzavretá, v sadzbe 13,76%. Úroková sadzba predmetného spotrebiteľského úveru je teda skoro 6 - násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období. Je síce pravdou, že priemerná RPMN pre obdobie spotrebiteľské úvery bola vo výške 61,36 % <http://www.finance.gov.sk/Default.aspx?CatID=6783> <http://www.finance.gov.sk/Default.aspx?CatID=6865>) a v zmysle ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. platilo, že „Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády.“, ktorá bola v danom čase stanovená na 98,44% (hodnota RPMN) , v zmysle ktorého ust. § 1 ods. 1 (nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z.) platilo, že „Výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona, a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona“. Avšak je potrebné si uvedomiť, že ide len o číselné vyjadrenie toho, čo bolo v danom čase priemerom na trhu (nebankových spoločností) a tak ako každý právny úkon, aj spotrebiteľské zmluvy podliehajú súdnemu prieskumu z hľadiska dobrých mravov. Ak by bola v danom

čase priemerná hodnota RPMN vzhľadom na postup nebankových spoločností 1000%, mal by súd akceptovať nariadenie vlády, ktoré by stanovilo x-násobok tohto priemeru ako najvyššiu prípustnú mieru odplaty? Samozrejme, že takýto výklad nie je správny a každé konanie je potrebné preskúmať z hľadiska dobrých mravov. Následne, ak odplata - úroky podľa Zmluvy boli vo výške 6 - násobku priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období, je nevyhnutné takéto úroky považovať za úžernícke a v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu Prešov, rozsudok vo veci 17Co/122/2017 zo dňa 12. 12. 2017, : „Odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 27.02.2014 vo veci sp. zn. C-470/12, bod 41, v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že „možnosť súdu skúmať nekalosúťažné podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25)“ . Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 3, § 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. V zmluve uvedený úrok vo výške 22,38 %, nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti, nemožno ho označiť inak ako úžerný a odporujúci dobrým mravom, a odvolaciemu súdu neprináleží ho upravovať tak, aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español). Napokon nárok na úrok žalovanému neprináleží z dôvodu, že úver sa v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný. Súdny sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám. Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009, kde sa uvádza: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej Finančnej čiastky pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004 /ČR/). Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 22,38 % ročne dvojnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (údaje zverejnené NBS). Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o jej rozpore s dobrými mravmi. Odvolateľ poukazuje na „vtesnanie sa“ do administratívneho limitu. Je však potrebné rozlišovať medzi inštitútom úrokovej sadzby (úroky za úver) a inštitútom RPMN (ročná percentuálna miera nákladov). Administratívny strop zákonodarca stanovil nie na úroky, ale na RPMN, ktorá ročná percentuálna miera nákladov zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania. Ide o celkové náklady na úver. Nariadenie vlády č. 238/2008 Z. z. a ani žiadny všeobecne záväzný predpis

nijako neobmedzil súdy, aby korigovali neprimerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu.“. Krajský súd Žilina, v rozsudku vo veci 9Co/304/2017 zo dňa 16. 11. 2017 uviedol nasledovné. „Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v napadnutom rozsudku, keď tento vyhodnotil výšku úrokov (ale aj dojednaný administratívny poplatok) za rozporné s dobrými mravmi. Z obsahu spisu vyplýva, že úroková sadzba bola v danom prípade dohodnutá vo výške 92 % ročne. Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne však nie viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 %, je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31. 07. 2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov sa totiž nesmie priečiť dobrým mravom. Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 53 odsek 1 OZ, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (v zmysle ustanovenia § 39 v spojení s ustanovením § 53 odsek 6 OZ).“ . Zároveň v tejto replike podal návrh na pokračovanie v konaní.

12. V duplikáte právny zástupca žalovaného uviedol, že výška odplaty bola v čase uzatvorenia zmluvy regulovaná explicitne na základe nariadenia vlády SR, preto nie je namieste porovnávanie výšky odplaty s priemernými (štatistickými) údajmi bankových subjektov. Zákonodarca pripúšťal uplatnenie metódy komparácie s údajmi bankových subjektov iba pri tých druhoch úverov, ktoré nie sú spotrebiteľskými úvermi. Ak zákonodarca stanovil maximálnu výšku odplaty určením administratívneho stropu (ktorý bol zrušený až prijatím zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), potom je každý zákonom viazaný, a to bez ohľadu na jeho postavenie v tom - ktorom zmluvnom vzťahu.

13. Z dôkazu predloženého žalovaným vyplýva, že žalobkyňa na poskytnutý úver vykonala úhrady spolu vo výške 1.458,20 eur, ide o tieto úhrady:

- dňa 28.11.2008 vo výške 40,10 eur
- dňa 10.12.2008 vo výške 40,10 eur
- dňa 09.01.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 12.02.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 13.03.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 21.04.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 12.05.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 17.06.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 09.10.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 12.11.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 15.12.2009 vo výške 40,10 eur
- dňa 18.01.2010 vo výške 40,10 eur
- dňa 17.02.2010 vo výške 40,10 eur
- dňa 07.04.2010 vo výške 80,20 eur
- dňa 25.06.2010 vo výške 80,20 eur
- dňa 25.06.2010 vo výške 11,63 eur
- dňa 17.08.2010 vo výške 80,20 eur
- dňa 13.10.2010 vo výške 40,10 eur
- dňa 29.11.2010 vo výške 80,20 eur
- dňa 03.12.2010 vo výške 40,10 eur
- dňa 05.01.2011 vo výške 40,10 eur

- dňa 10.02.2011 vo výške 40,10 eur
- dňa 09.03.2011 vo výške 40,10 eur
- dňa 08.04.2011 vo výške 40,10 eur
- dňa 05.05.2011 vo výške 40,10 eur
- dňa 07.06.2011 vo výške 40,10 eur
- dňa 07.07.2011 vo výške 40,10 eur
- dňa 03.08.2011 vo výške 40,10 eur
- dňa 08.08.2011 vo výške 203,47 eur. Z tohto prehľadu vyplýva, že žalobkyni bol dňa 02.10.2008 poskytnutý úver vo výške 663,88 eur.

14. V priebehu konania právny zástupca žalobcu súdu doručil ďalšie podanie, v ktorom uviedol, že v danej právnej veci ide o spotrebiteľský úver čerpaný jednorázovo dňa 02.10.2008 vo výške 663,88 eur. V čase podania žaloby žalobca nemal presné doklady o dátume vykonania zrážok zo mzdy, preto v podanom návrhu na vydanie platobného rozkazu vychádzal z predpokladu, že jednotlivé splátky, pri ktorých nevedel určiť, kedy mu boli zrazené, boli zaplatené v prvý kalendárny deň mesiaca, v ktorom došlo k zrážke zo mzdy. Keďže žalovaný eviduje presnú evidenciu platieb žalobcu a tieto predložil do konania žalobca, tieto skutkové tvrdenia žalovaného nerozporuje a súhlasí, že zo strany žalobkyne bola zaplatená suma 1.458,20 eur, na istinu bolo uhradených 663,88 eur, a teda bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 794,32 eur. Na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný bol vyzvaný predžalobnou výzvou zo dňa 7.2.2018, ktorá tvorí prílohu návrhu na vydanie platobného rozkazu. Ďalej uviedol, že pôvodne podanou žalobou sa domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 590,67 eur s príslušenstvom, avšak, keďže na poskytnutý úver vykonal v prospech žalovaného vyššie úhrady, žiadal, aby súd vyhovel návrhu na zmenu petitu žaloby a žiadal, aby súd vydal tento rozsudok: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 794,32 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 17,82 eur od 26.06.2010 do zaplataenia, zo sumy 11,63 eur od 26.06.2010 do zaplataenia, zo sumy 80,20 eur od 18.08.2010 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 14.10.2010 do zaplataenia, zo sumy 80,20 eur od 30.11.2010 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 4.12.2010 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 6.1.2011 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 11.2.2011 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 10.3.2011 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 9.4.2011 do zaplataenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 40,10 eur od 6.5.2011 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 8.6.2011 do zaplataenia, zo sumy 40,10 eur od 8.7.2011 do zaplataenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 40,10 eur od 4.8.2011 do zaplataenia, zo sumy 203,47 eur od 9.8.2011 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“ V tomto podaní k odplate uviedol nasledovné: Právne predpisy na ktoré odkazuje žalovaný, síce naozaj upravovali (administratívnu) výšku odplaty spotrebiteľského úveru, avšak ide len o číselné vyjadrenie toho, čo bolo v danom čase priemerom na trhu, pričom tento priemer sa skladal jednak z výšky odplaty bánk a jednak z výšky odplaty nebankových spoločností, ktoré tento priemer podstatne navyšovali. Tak ako každý právny úkon, aj spotrebiteľské zmluvy podliehajú súdnemu prieskumu z hľadiska dobrých mravov. Úroky podľa Zmluvy boli takmer vo výške 6 - násobku priemernej sadzby spotrebiteľských úverov bánk poskytovaných v rovnakom období a je nevyhnutné považovať ich za úžernícke a v rozpore s dobrými mravmi. Máme za to, že súd je pri spotrebiteľských úveroch povinný rozlišovať relatívnu neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy podľa ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. a absolútnu neplatnosť (úžernej) spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Poukázal na názor prezentovaný JUDr. Ing. Budjačom, ktorý poukazuje na relevantnú judikatúru, ktorá na jednej strane správne vyhodnotila kritériá najvyššej prípustnej odplaty podľa § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z., teda nedospela k názoru o neplatnosti dojednanej úverovej zmluvy pre neplatnosť so zákonom, no pri následnom teste súladu s dobrými mravmi súdy konštatovali, že ani úverové zmluvy spĺňajúce hranicu najvyššej prípustnej administratívnej odplaty neobstáli v posúdení súladnosti s dobrými mravmi. S uvedeným prístupom sa stotožňujeme, keďže dôvod neplatnosti podľa § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z., resp. podľa § 53 ods. 6 OZ nekonzumuje test neplatnosti právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi, a teda aj neplatnosť právneho úkonu z dôvodov podľa § 39 a § 39a OZ. Obdobne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. februára 2017, sp. zn. 6 Co37/2016; rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25. júla 2017, sp. zn. 6 Co 39/2017; rozsudok Krajského súdu v Nitre z 11. januára 2017, sp. zn. 5 Co 37/2016. K uplatnenej námietke premlčania uviedol, že subjektívna premlčacia doba je predmetom dokazovania, kedy sa oprávnený reálne dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty závisí od nadobudnutia vedomosti oprávneného subjektu zákonom predpokladaných skutočnostiach. V prípade podľa § 106 je oprávneným subjektom poškodený a práve na jeho osobu je viazaná požiadavka

zákonodarcu, aby nadobudol subjektívnu vedomosť o definovaných skutočnostiach. Z toho vyplýva, že 1. na začatie subjektívnej premlčacej lehoty nestačí, aby subjektívnu vedomosť nadobudla iná osoba než poškodený. Subjektívna vedomosť zákonného zástupcu, advokáta či osoby blízkej tak začatie plynutia premlčacej lehoty nespôsobí. Musí ísť preukázateľne o subjektívnu vedomosť poškodeného, a 2. zákon vyžaduje dokonanie stavu vedomia poškodeného reálnym nadobudnutím vedomosti o definovaných skutočnostiach. Nestačí teda možnosť či pravdepodobnosť získania tejto vedomosti, poškodený musí uvedenými vedomosťami reálne disponovať. Žalobca sa prvý krát dozvedel o skutočnosti, že má nárok na bezdôvodné obohatenie až v januári 2018, kedy žalobkyňa kontaktovala právneho zástupcu žalobcu, spol. WEBBER LEGAL s.r.o., že žalovaný mu vykonáva zrážky zo mzdy zo spotrebiteľských úverov uzatvorených medzi žalobkyňou a žalovaným v roku 2010, a požiadala ho o právnu pomoc. PZ žalobcu informoval, že sa prikláňa k názoru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacoval a že žalobca má voči žalovanému nárok na bezdôvodné obohatenie. Následne žalobca dňa 24.01.2018 splnomocnil advokátsku kanceláriu WEBBER LEGAL s.r.o, na zastupovanie a iniciovanie súdneho konania, vec je momentálne vedená na OS Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 4Csp/65/2018. Pri zisťovaní skutkového stavu PZ žalobkyne od žalobkyne zistil, že žalobkyňa mala aj v minulosti spotrebiteľský úver od žalovaného. Právny zástupca žalobkyne jej oznámil, že dojednaná odplata je podstatným spôsobom v rozpore s dobrými mravmi a že zmluva má aj iné vady a teda že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohacoval aj v prípade zmluvy z roku 2010, ktorá je predmetom tohto súdneho konania. Z tohto dôvodu žalobkyňa udelila plnomocnenstvo v rovnaký deň 24.01.2018 aj na túto prejednávajúcu vec. Z konania a správania žalobcu celkom jednoznačne vyplýva, že až do 24.01.2018 nevedel, že žalovaný sa na ňom bezdôvodne obohacoval. Žalovaný navyše namieta uplynutie objektívnej 3-ročnej premlčacej doby. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ platí, že „Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ platí, že „Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou a formulárovou, a teda žalobkyňa jej obsah meniť nemohla, mohla na ňu len pristúpiť ako k celku alebo ako celok odmietnuť. Uvedené podporuje aj záver Súdneho dvora EÚ vo veci C-110/14, kde v bode 18. odôvodnenia SD EÚ uviedol: „Toto kritérium zodpovedá myšlienke, z ktorej vychádza systém ochrany zavedený touto smernicou, a síce, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Asbeek Brusse a de Man Garabito, C 488/11, EU:C:2013:341, bod 31, ako aj Šiba, C 537/13, EU:C:2015:14, bod 22).“ Za obsah Zmluvy teda nesie zodpovednosť výlučne jej „tvorca“, ktorým je žalovaný. Je celkom jednoznačné, že žalovaný neponúkol finančné prostriedky žalobkyňi za takúto úrokovú sadzbu náhodne, alebo nevedome. Veď pri tvorbe zmlúv a jej podmienok sa používajú určité vopred premyslené kroky a myšlienkové postupy, ktorých výsledkom je dosiahnutie určitého konkrétneho cieľa. Tento cieľ žalovaného bol premietnutý do odplaty podľa Zmluvy, ktorou bola odplata vo výške 79,49 %. Táto odplata nie je výsledkom žiadneho náhodného konania. Žalovaná, ako „profesionálna“ obchodná spoločnosť, ktorá v tom čase poskytovala spotrebiteľské úvery, si musela byť vedomá, aj vzhľadom na administratívny strop, v akej výške v danom čase poskytujú sp. úvery iné, tzv. štandardné subjekty, napr. banky. Vzhľadom na jej úžernícky postup, kde požadovala skoro 6 násobok odplaty banky, je vylúčené, aby nevedela, že tento jej postup je nielenže v rozpore s dobrými mravmi, ale priamo v rozpore hrubom.

15. O návrhu na zmenu petitu žaloby súd rozhodol uznesením zo dňa 17.01.2019, kde návrhu na zmenu petitu vyhovel v celom rozsahu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.01.2019. K tomuto dôkazu zároveň priložil aj email adresovaný na emailovú adresu žalovaného ProfiCredit@proficredit.sk <mailto:ProfiCredit@proficredit.sk> zo dňa 11.1.2019, v ktorom si uplatnil voči žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 794,32 eur.

16. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že až po konzultácii so svojím právnym zástupcom sa dozvedela, že zmluva je neplatná, preto podala predmetnú žalobu. Kontakt na terajšieho právneho zástupcu dostala v roku 2017, keď riešila problém sťahovania zrážok zo mzdy. S právnym zástupcom sa stretla až začiatkom roka 2008, kedy mu doniesla všetky zmluvy, ktoré má a advokát sa oboznámil aj so zmluvou, ktorá je predmetom tohto konania a uviedol, že táto zmluva sa dá riešiť. Po oboznámení sa s touto zmluvou bola podaná žaloba na súd. Predtým, než jej tieto skutočnosti oznámil jej právny zástupca,

nemala o tom žiadne vedomosti, pretože ona vedela, že celá zmluva je vyplatená a išlo jej iba o to, aby zrážky zo mzdy, ktoré sa vykonávali na základe inej zmluvy, sa jej už zastavili.

17. Právny zástupca žalobkyne uviedol, že požadujú vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania, ktoré si uplatňujú od jednotlivých dátumov, ako boli zo strany žalobkyne vykonané jednotlivé preplatky na istinu. Žalovaný bol vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia emailom zo dňa 7.2.2018, na ktorý žiadnym spôsobom ohľadom uhradenia nereagoval, potvrdil iba prijatie tejto výzvy. Pokiaľ ide o vydanie a uplatnenie príslušenstva, potom, ako bola zmenená žaloba, uvádza, že osobitná výzva pre žalovaného doručená nebola. Domnieva sa, že touto výzvou je samotné uznesenie o zmene žaloby.

18. V § 497 Obchodného zákonníka sa uvádza, že zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. V zmysle § 52 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

21. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

22. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

23. Ako vyplýva z § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. V zmysle § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

25. Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

26. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

27. Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

28. V zmysle § 4 ods. 1 Zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

29. Podľa § 4 ods. 2 Zákona účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä:

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

30. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. (§ 4 ods. 3 Zákona).

31. Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 4 Zákona).

32. Ako vyplýva z § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

33. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý vo svojom §3 stanovuje, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

34. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

35. Ako vyplýva z § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

36. V zmysle § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezodôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

37. Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

38. V zmysle § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine.

39. Ako vyplýva z § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

40. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezodôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezodôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

41. V zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezodôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezodôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

42. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

43. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných

podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

44. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah všeobecných obchodných podmienok bol daný žalovaným bez možnosti žalobcu prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobcu ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

45. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

46. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

47. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že podanou žalobou sa žalobca po zmene petitu žaloby domáha vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úverová zmluva, ktorú uzavrela so žalovaným, pokiaľ ide o úrok z úveru, je v tejto časti neplatná, predmetná úverová zmluva má byť bezúročná a keďže žalobkyňa na poskytnutý úver vo výške 663,88 eur uhradila žalovanému sumu 1458,20 eur, žiada o priznanie bezdôvodného obohatenia ako rozdielu tejto sumy spolu s úrokom z omeškania, od dátumu nasledujúceho po dátume jednotlivých splátok, ktorými došlo k preplateniu úveru. Zároveň bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bola namietaná z dôvodu, že v zmluve chýba výška, počet, termíny splátok v členení na istinu, úroky a iné poplatky a uvedenie konečnej splatnosti. Žalovaný uplatnený nárok poprel z dôvodu, že uplynula premlčacia doba, že zmluve podľa zákona nemuselo byť uvedené výška, počet, termíny splátok v členení na istinu, úroky a iné poplatky a že odplata je v súlade so zákonom.

48. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, uzatvorenej dňa 2.10.2008 je kde v bode 6 tejto zmluvy sú uvedené údaje o požadovanom revolvingovom úvere, kde sú uvedené nasledovné údaje: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 20.000,- Sk, splatnosť úveru (počet splátok / splatnosť - deň v mesiaci): 36/20, mesačná splátka vrátane úrokov 1.208,- Sk, zmluvná odmena 23.488,- Sk, predpokladaná RPMN za úver v percentách 79,49 %, ročná úroková sadzba 79,49 %, ročná úroková sadzba revolvingu 72,23 %. V časti 6. tejto zmluvy označenej ako údaje o schválenom revolvingu (nevypĺňujte), boli uvedené tieto údaje: poskytnutá čiastka úveru, úverový limit 20.000,- Sk, splatnosť úveru (počet splátok) / splatnosť - deň v mesiaci 36/20, mesačná splátka vrátane úrokov 1.208,- Sk, zmluvná odmena 23.488,- Sk, RPMN za úver 75,16 %, ročná úroková sadzba úveru 79,49 %, poskytnutá čiastka revolvingu 12.177,- Sk, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 10.815,- Sk, predpokladaná RPMN úveru pri poskytnutí revolvingu 66,45 %.

49. Ďalej bol predložený dôkaz Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 830013177 zo dňa 2.10.2008, ktorá je podpísaná iba žalovaným. V tomto oznámení sú uvedené nasledovné údaje: schválená výška úveru 20.000,- Sk, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 1208,- Sk, dátum splatnosti prvej splátky úveru 20.11.2008, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 20.10.2011, periodicita splácania úveru: mesačná, dátum splatnosti splátky v

priebehu periódy splácania 20. Celková výška úveru 20.000,- Sk, RPMN úveru 75,16 %, schválená výška revolvingu 12.177,- Sk, výška mesačnej splátky úveru o po vykonaní revolvingu 66,40 %, úverový limit 23.488,- Sk, ročná úroková sadzba úveru 79,49 %, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy 2.10.2008.

50. Úverová zmluva je dvojstranný úkon, na základe ktorého dochádza k vzniku, zmene alebo zániku súkromno-právnych vzťahov. Zmluva vzniká na základe zhodného prejavu vôle zúčastnených osôb. Dvojstranná zmluva vzniká na základe návrhu na uzatvorenie zmluvy a prijatia návrhu na uzatvorenie zmluvy. Pokiaľ návrh na uzatvorenie zmluvy a jej prijatie zodpovedajú skutočnej vôli konajúcich osôb, dochádza k platnému vzniku zmluvy. Zmluvný konsenzus účastníkov má právotvorné účinky. Pokiaľ ide o návrh a jeho prijatie, musí ísť o vzájomné a obsahovo zhodné prejavy vôle dvoch zmluvných strán, inak platná zmluva nevznikne.

51. V danom prípade ide nepochybne o spotrebiteľský úver, kde zo zmluvy vyplýva, že aj keď bola schválená celkovo suma 663,88 eur, ktorá aj bola poskytnutá.

52. Pri peňažných pôžičkách sa medzi účastníkmi uzatvára aj dohoda o výške úrokov, ktoré predstavujú odmenu za užívanie požičanej sumy. V predmetnej zmluve bola uvedená vo výške 79,49 %.

53. Účelom právnej úpravy je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch. Žalovaný ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov. A to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§4 ods.5 zákona o spotrebiteľských úveroch).

54. Občiansky zákonník ani iné právne predpisy výslovne nestanovia, do akej výšky je možné pri peňažnej pôžičke dojednať úroky. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy, nakoľko i tu platí ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Dobrými mravmi v občianskoprávnych vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia, a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

55. Neprimerane vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprimerané zmluvné úroky môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprimeraných úrokoch je neplatná pre rozpor so zákonom, alebo v iných prípadoch pre rozpor s dobrými mravmi. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov dojednaná, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

56. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov v októbri 2008 činil úrok 13,76 % p.a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako päťnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami.

57. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

58. Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečené aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

59. V danom prípade teda ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom.

60. „Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyseľnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ).“ Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/2013. Z vyššie citovaného rozhodnutia tiež vyplýva, že „Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).“

61. „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014.

62. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach tak súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami.

63. Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov.

64. V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012).

65. Keďže úrokovú sadzbu súd považuje za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, súd má za to, že na strane žalobcu bola iba povinnosť vrátiť žalovanému poskytnuté plnenie a zvyšok je žalovaný povinný vrátiť ak bezdôvodné obohatenie.

66. K námietke žalovaného, že odplata bola dojednaná v súlade § 1 ods. 1 nariadenia č. 238/2008 Z.z. súd uvádza, že je potrebné si uvedomiť, že ide len o číselné vyjadrenie toho, čo bolo v danom čase priemerom na trhu (nebankových spoločností) a tak ako každý právny úkon, aj spotrebiteľské zmluvy podliehajú súdnemu prieskumu z hľadiska dobrých mravov. Ak by bola v danom čase priemerná hodnota

RPMN vzhľadom na postup nebankových spoločností 1000%, mal by súd podľa tohto ustanovenia musel akceptovať nariadenie vlády, ktoré by stanovilo x-násobok tohto priemeru ako najvyššiu prípustnú mieru odplaty. Takýto výklad nie je správny a každé konanie je potrebné preskúmať z hľadiska dobrých mravov.

67. Bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na úkor koho sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, je nepochybné, že ide o peňažný dlh, s riadnym a včasným nesplnením ktorého spája ustanovenie § 517 OZ nepriaznivý následok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať vedľa plnenia aj úroky z omeškania (Ro NS ČR z 29. 3. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/1999).

68. Žalobca mal vrátiť žalovanému iba poskytnutý úver zo zmluvy vo výške 663,88 eur. Preto čo sa týka istiny, súd v časti istiny vyhovel žalobe v celom rozsahu. Na tento úver žalobca vykonal úhrady vo výške 11458,40 eur a teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je vo výške 794,32 eur. Výška tohto úveru a úhrad nebola spochybnená žiadnou zo strán, a vyplýva aj z prehľadu úveru.

69. Súd pre úplnosť dodáva, že úver považuje sa bezúročný a bezpoplatkový aj z dôvodu, že v zmluve chýba výška, počet, termíny splátok v členení na istinu, úroky a iné poplatky a uvedenie konečnej splatnosti.

70. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška celkovej mesačnej splátky bez rozdelenia istiny a úrokov a bez uvedenia presných konkrétnych dátumov uvedením ich číselným vyjadrením. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením.

71. V rozsudku zo dňa 27.11.2014 vo veci sp. zn. 7Co/220/2014 Krajský súd v Prešove uviedol – „Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcou z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. je i to, že táto zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia. Tento nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov.“

72. Súd ma výhrady voči uvedeniu termínu splatnosti splátok v oznámení schválení úveru, pretože podľa zákona takýto údaj má byť uvedený v zmluve. Táto podmienka splnená nebola, pretože oznámenie o schválení úveru nie je zmluvou, nakoľko nemá náležitostí zmluvy a ide iba o jednostranný úkon žalovaného, ktorý nepodpísal žalobca. Skutočnosť, že žalobca prijal takto zmenený návrh zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, kde už by bol uvedený aj dátum splátok, však z vykonaného dokazovania nevyplýva, pričom samotné čerpanie úveru nemožno považovať za konkludentné prijatie návrhu zmluvy. Zákon vyžaduje na platné uzavretie zmluvy písomné prijatie návrhu zmluvy, ako to vyplýva z § 46 ods. 2 veda prvá Občianskeho zákonníka.

73. V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani uvedená konečná splatnosť úveru, teda nie je naplnená dikcia § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je uvedené splatnosť úveru / počet splátok/ splatnosť - deň v mesiaci: 36/20, čo jednoznačne možno konštatovať, že to nie je uvedenie konečnej splatnosti úveru v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

74. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné aj podľa § 3 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

75. Žalobca v podaní zo dňa 28.09.2017 odkázal na právny názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová.

76. V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 5. a 6. otázku uviedol, že Článok 10 ods.2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať,

aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

77. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

78. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

79. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

80. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

81. Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

82. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem.

83. Súd je preto názoru, že napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 3 ods. 3 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

84. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

85. Výzva veriteľa na plnenie podľa § 563 Občianskeho zákonníka zakladá splatnosť záväzku dlžníka v týchto prípadoch, keď nebola splatnosť záväzku dohodnutá ani nevyplýva zo zákona. Toto ustanovenie sa týka a záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Bez výzvy veriteľa na plnenie nevzniká v týchto prípadoch dlžníkovi povinnosť plniť a dlžník nemôže byť v omeškaní.

86. Forma žiadosti veriteľa o plnenie (jeho výzvy dlžníkovi, aby plnil) nie je podľa § 563 OZ predpísaná; najčastejšie ide o písomnú upomienku, stačí však ústny prejav. Vždy však musí ísť o určitý prejav vôle veriteľa, ktorý je adresovaný dlžníkovi a ktorý mu dôjde (§ 45 ods. 1 OZ). Bremeno tvrdenia i dôkazné bremeno ohľadne skutočností podstatných pre vznik splatnosti pohľadávky (t. j. existencia výzvy na plnenie a dôjdenie tohto prejavu vôle dlžníkovi) znáša veriteľ, ktorý sa domáha plnenia v súdnom konaní (Ro NS ČR z 23. 11. 2006, sp. zn. 33 Odo 1384/2004).

87. Oznámenie veriteľa sa môže uskutočniť i podaním žaloby. Podanie žaloby na zaplatenie pohľadávky sa aj podľa judikatúry považuje za kvalifikovanú upomienku (za žiadosť veriteľa o plnenie) (Ro NS ČR z 27. 2. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1853/2002). Ak veriteľ namiesto výzvy podá žalobu na plnenie, považuje sa za deň oznámenia ten deň, kedy bola dlžníkovi doručená žaloba veriteľa (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentár. 13. vyd. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 1006).

88. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, žalobca po zmene petitu žaloby si požadoval priznať úrok z omeškania vo výške vo výške 9 % ročne zo sumy 17,82 eur od 26.06.2010 do zaplatenia, zo sumy 11,63 eur od 26.06.2010 do zaplatenia, zo sumy 80,20 eur od 18.08.2010 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 14.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 80,20 eur od 30.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 4.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 6.1.2011 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 11.2.2011 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 10.3.2011 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 9.4.2011 do zaplatenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 40,10 eur od 6.5.2011 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 8.6.2011 do zaplatenia, zo sumy 40,10 eur od 8.7.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 40,10 eur od 4.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 203,47 eur od 9.8.2011 do zaplatenia, tj. odo dňa nasledujúceho po vykonaní úhrady jednotlivých splátok, ktorými došlo k preplateniu istiny úveru.

89. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že potom, čo bol podaný návrh na zmenu petitu žaloby, pokiaľ ide o úrok z omeškania z jednotlivých vykonaných úhrad zistil, že oproti pôvodnému petitu žaloby došlo k zmene požadovaného úroku z omeškania. V porovnaní s pôvodnou žalobou a zmeneným petitom žaloby, totožné ostali iba požadované úroky z omeškania a to zo súm, a to vo výške 40,10 eur dňa 14.10.2010 a vo výške 80,20 eur dňa 30.11.2010, čo spolu predstavuje sumu 120,30 eur. Ostatná uplatňovaná časť istiny, a to pokiaľ ide o úrok z omeškania bola zmenená a to podaním návrhu na zmenu petitu žaloby. Súd priznal žalobcovi sumu 794,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 120,30 eur od 09.02.2018 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 674,02 eur od 31.01.2019 do zaplatenia. Pokiaľ ide o úrok z omeškania zo sumy 120,30 eur z uplatňovanej sumy ako bezdôvodné obohatenie, súd zistil, že na úhradu tohto bezdôvodného obohatenia bol žalovaný vyzvaný a to emailovou výzvou právneho zástupcu žalobcu zo dňa 7.2.2018, kde súd mal zato, že táto výzva bola doručená aj žalovanému, keďže dňa 8.2.2018 žalovaný potvrdil prevzatie výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto súd mal zato, že nasledujúcim dňom po doručení tejto výzvy dňa 9.2.2018 sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou tejto sumy. Pokiaľ ide o zvyšok uplatňovaného bezdôvodného obohatenia, súd nemal preukázané, že by na tento zvyšok bol vyzvaný predmetnou emailovou výzvou zo dňa 7.2.2018. Súd mal preto zato, že takouto výzvou na úhradu tohto zvyšného bezdôvodného obohatenia, tj. sumy 674,02 eur je potrebné považovať až doručenie uznesenie o zmene petitu žaloby, kedy sa žalovaný dozvedel o tom, že žalobca ho vyzýva na úhradu tohto bezdôvodného obohatenia. Toto uznesenie si žalovaný prevzal dňa 30.1.2019 a teda už nasledujúceho dňa odo dňa 31.1.2019 je v omeškaní aj s úhradou zvyšku bezdôvodného obohatenia a to vo výške 674,02 eur. Preto až od tohto dátumu priznal súd žalobcovi nárok na úrok z omeškania. Zvyšok uplatňovaného úroku z omeškania súd zamietol, nakoľko súd, ako vyššie uviedol, má zato, že žalovaný je povinný uhradiť úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho po dni, kedy mu bola doručená výzva, na úhradu bezdôvodného obohatenia. V čase tohto omeškania, t.j. ku dňu 9.2.2018 ,resp. 31.1.2019 výška úroku z omeškania podľa Nariadenia vlády bola vo výške 5 % ročne a preto súd iba v tejto výške priznal úrok z omeškania žalobcovi a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

90. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, súd túto námietku nepovažoval za dôvodnú a to z týchto dôvodov:

91. Subjektívna premlčacia doba. Ustanovenie § 107 ods. 1 OZ upravuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby a súčasne určuje dĺžku tejto premlčacej doby v trvaní dvoch rokov. Pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil.

92. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch (Ro NS ČR z 26. 9. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1960/1999).

93. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011).

94. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie teda len predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal; ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemá touto vedomosťou na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale iba skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (Ro NS ČR z 15. 6. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3433/2008 a 21 Cdo 3434/2008).

95. V danom prípade bolo preukázané, že najskôr sa dozvedel žalobca, že na ich úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal až vtedy, keď po porade so svojim zástupcom mu tento oznámil, že je možnosť podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a žalobca udelil právnomu zástupcovi plnomocenstvo zo dňa 24.1.2018. Nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobca pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Z § 107 ods. 1 OZ totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Vzhľadom na skutočnosť, že subjektívna premlčacia doba je kategóriu subjektívnou a zo žaloby a jej príloh možno preukázateľne určiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel najskôr dňa 24.1.2018, t.j. dňom, kedy im zrozumiteľne bolo vysvetlená skutočnosť, že sa na ich úkor niekto bezdôvodne obohatil. Žaloba bola podaná na súd dňa 14.02.2018, teda v subjektívnej premlčacej lehote.

96. Pokiaľ ide o objektívne premlčaciu dobu, súd poukazuje na názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/138/2016 zo dňa 03. 11. 2016 z ktorého je zrejmé, že „je nepochybné, že ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný je nebankovým subjektom pôsiacim na finančnom trhu na Slovensku, ako taký je si vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie RPMN do zmluvy o predmetnom spotrebiteľskom úvere je nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne. Je nesporné, že spoločnosť HOME CREDIT, a. s. zneužíva svoje právo ako veriteľ, viackrát v priebehu rokov boli judikované všetkými súdmi rôznych stupňov porušenia práv spotrebiteľov, vrátane upozornenia Európskej komisie vo vzťahu k Slovenskej republike na riešenie ochrany spotrebiteľov práve v otázke zneužívania veriteľských práv touto spoločnosťou. Preto v obdobných spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať zo všeobecnej 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, kde úmysly žalovaného obohacovať sa na úkor spotrebiteľov sú zrejmé, kde táto spoločnosť žalovaného má vedomosť z judikovaných rozhodnutí o svojom zneužití práva či využívaní neprijateľných zmluvných podmienok.“

97. V prejednávanom prípade je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyššie konštatované nedostatky - neprimeraná vysoké úrokové sadzby formulárovej zmluvy 1 a 2 sú nepochybne úmyselným

porušením zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj Občianskeho zákonníka. Súd preto konštatuje, že nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní nemôžu byť premlčané. Žalovaný je spoločnosť, ktorá dlhodobo poskytuje úvery, pozná legislatívu v tejto oblasti, ako aj podmienky, za ktorých je možné úvery poskytnúť.

98. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

99. V zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

100. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

101. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca mal v konaní úspech v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel. Ku dňu vyhlásenia rozhodnutia to predstavuje sumu 811,81 eur, čo predstavuje úspech 58 % a neúspech 42 %, čo predstavuje úspech žalovaného a to v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a z procesného hľadiska nesie zodpovednosť za trovy konania žalovaný. Žalobcovi tak po odpočítaní úspechu žalovaného vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 16 %.

102. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

103. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.